

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/48/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318201227
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318201227.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX M., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.081,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 09.01.2019 č. k. 21Csp/30/2018-84 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo vyhovujúcom výroku.
- II. Odmieťa sa odvolanie žalovaného voči výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- III. Mení sa rozsudok vo výroku o trovách prvoinstančného konania tak, že sa priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinstančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.
- IV. Priznáva sa žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 540,50 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieťa.

Stranám právo na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 2 písm. a), § 3 ods. 3 a 5 a § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a § 53a Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že mal jednoznačne preukázané, že v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 7Csp/170/2016, žalobkyňa si úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľ a žalovaný bol zaviazaný vydať jej bezdôvodné obohatenie, ktoré nadobudol titulom plnenia zo strany žalobkyne

na základe úverovej zmluvy, ktorá bola medzi nimi uzatvorená. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, žalovaný poskytol žalobkyni peňažné plnenie na základe zmluvnej podmienky, ktorú súd vyhlásil za v rozpore s dobrými mravmi (ročná úroková sadzba 70,04 %) a teda neplatnú. Mal za to, že žalobkyni jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé prívodiť jej ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobkyňa na základe neplatnej a neprijateľnej zmluvnej podmienky uhradila žalobcovi sumu 1.081,78 eura, ktoré mu nebola povinná uhradiť. Tým bola vystavená a bola povinná iniciovať viaceré súdne konania na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie považoval právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný, avšak nie vo výške, v akej ho žiadala priznať žalobkyňa. Súd túto sumu nepovažoval za primeranú, keďže výšku priznaného bezdôvodného obohatenia v konaní 7Csp/170/2016 nemožno automaticky stotožňovať s výškou priznaného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Za primeranú sumu považoval priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 540,50 eura, ktorá predstavuje polovicu zo sumy, o ktorú sa na jej úkor snažil bezdôvodne obohatiť žalovaný. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Súd žalobe žalobkyne vyhovel v časti o zaplatenie 540,50 eura a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa i žalovaný mali v konaní rovnaký úspech, preto žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a tiež pokiaľ ide o základ priznaného nároku. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani označenie, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené, v zmysle akého ustanovenia a čím. V konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/170/2016 bolo rozhodnuté na základe všeobecných ustanovení občianskeho práva a nie na základe ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. Zákonné ustanovenie v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyžaduje rozhodnutie vydané na základe porušenia ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. Odkaz súdu prvej inštancie na uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 4Obdo/45/2012 považoval za neaktuálne, nakoľko dané rozhodnutie sa netýka výkladu ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. a netýka sa ani výkladu právnej normy ako takej. Namietal, že napádaný rozsudok nevychádza zo žiadnej dokázanej skutočnosti, ktorá by odôvodňovala sumu 540,- eur. Nie je z neho zrejmé, v čom je napríklad daná primeranosť. Súd prvej inštancie uviedol len toľko, že vedenie súdneho konania má byť stresujúcim faktorom. Nič také však žalobkyňa netvrdila.

6. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o trovách konania podala odvolanie žalobkyňa. Namietala nesprávne právne posúdenie veci. Považovala názor súdu prvej inštancie, ktorým sa riadil pri rozhodovaní o náhrade trov konania za mylný, ak uvažoval o pomere úspechu a neúspechu, ako o pomere medzi sumou uplatnenou žalobou a sumou, ktorú priznal. Ak súd priznal nárok vo výške podľa vlastnej úvahy, teda z tohto pohľadu vo výške 100 % z vlastnej úvahy, tak v tomto pomere úspechu a neúspechu mal priznať aj náhradu trov konania, teda v rozsahu 100 %. Mala za to, že v takýchto prípadoch nejde o pomer prevažujúcej miery úspechu strán podľa hodnoty sporu obsiahnutej v žalobe, ale je potrebné aplikovať § 264 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti poukázala na judikatúru Krajského súdu v Prešove, napr. rozsudok sp. zn. 20Co/280/2016 z 30.11.2017. Navrhla zrušiť rozsudok v napadnutom rozsahu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku je potrebné potvrdiť, odvolanie žalovaného voči výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odmietnuť a rozhodnutie vo výroku o trovách konania zmeniť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

10. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe vyhovel len čiastočne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

12. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

13. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

14. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom zo dňa 04.05.2017, č. k. 7Csp/170/2016-89, Okresný súd Humenné na základe žaloby žalobkyne vo vyhovujúcom výroku zaviazal žalovaného, spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. zaplatiť žalobkyni sumu 1.081,78 eura s príslušným úrokom z omeškania. Rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcom výroku nadobudol právoplatnosť dňa 29.06.2017 a vykonateľnosť dňa 04.07.2017.

16. Právoplatným ukončením konania vo veci 7Csp/170/2016 Okresného súdu Humenné vo vzťahu k výroku o zaviazaní žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 15.03.2018.

17. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Zároveň to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci Okresného súdu Humenné 7Csp/170/2016, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty až do doby právoplatného skončenia konania vo veci 7Csp/170/2016 Okresného súdu Humenné vo vzťahu k výroku o uložení povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 26.04.2013 neuviedol jej obligatórne náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako sú termín konečnej splatnosti a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov, ako aj dohodol so žalobkyňou úrokovú sadzbu vo výške 70,04 % ročne, ktorá takmer 6,5 násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a je tak v rozpore s dobrými mravmi.

18. Bola to žalobkyňa, ktorá ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi. Základ nároku je teda daný.

19. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že nedodržiavanie ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch o zákonných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo strane žalovaného, je spôsobilé negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých nedodržiava povinnosť uvádzať zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. dohaduje neprimerane vysoké úrokové sadzby.

20. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Podľa názoru odvolacieho súdu je za primerané v prejednávanej veci potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 540,50 eura a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila. Takto priznané finančné zadosťučinenie je určitým vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

21. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

22. Za toho stavu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

23. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti druhému výroku rozsudku v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmto výrokom bola žaloba čiastočne zamietnutá. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, hoci i málo významná ujma na jej právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Výrokom, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá, žalovanému žiadna ujma spôsobená nebola, a preto žalovaný vo vzťahu k tomuto výroku právo podať odvolanie nemá.

24. Za dôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalobkyne proti výroku o trovách konania.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

27. Požiadavka na spravodlivé rozhodnutie súdu v zmysle čl. 2 ods. 1 CSP i v časti trov konania si podľa názoru odvolacieho súdu vyžaduje, aby súd v takomto type sporov naďalej prihliadal na skutočnosť, že výška priznaného plnenia nezávisela od žalobkyne, ale od úvahy súdu.

28. Samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si ako primerané finančné zadosťučinenie žalobca uplatnil podanou žalobou a aká suma jej bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Hodnotenie úspechu v konaní by malo byť prísne individuálne s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu vzťahujúcu sa k samotnému uplatnenému nároku, ako aj na všetky relevantné okolnosti prípadu. Pri mechanickom prístupe k hodnoteniu úspechu v konaní by veľmi jednoducho mohlo dôjsť k porušeniu základného princípu, na ktorom stojí civilné sporové konanie. Preto je potrebné vykladať ust. § 255 ods. 1 CSP práve v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania.

29. Pre absenciu výslovnej právnej úpravy v novom procesnom poriadku je uvedený postup možný v zmysle čl. 4 ods. 2 CSP, keď neodporuje princípom, na ktorých je Civilný sporový poriadok založený.

30. V predmetnom konaní sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom z rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že takýto nárok žalobkyne vznikol a jej žaloba bola dôvodná. Žalovaný je osobou zodpovednou za protiprávny zásah do spotrebiteľských práv žalobkyne a je povinný uhradiť žalobkyne primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v dôsledku jeho protiprávneho konania. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že žalobkyňa bola v konaní úspešná, účinne sa domohla ochrany svojich práv. Žalobkyňa si uplatnila nárok na finančné zadosťučinenie v sume 1.081,- eur. Stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia v danej veci však záviselo od úvahy súdu. Spravodlivému usporiadaniu veci preto zodpovedá len také rozhodnutie, kedy žalobkyne bude priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %, avšak výlučne z prisúdenej sumy.

31. Na základe uvedeného odvolací súd zmenil v zmysle § 388 CSP rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobkyne sa priznáva náhradu trov prvoinstančného konania v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).